

dom og om sit Forhold til Forældrene og Hjemmet. Han havde — sagde han — længe følt Trang til at lukke noget af sit Inderste op for hende; og hun havde under hans iøvrig saa rolige, undertiden spøgefulde Fortælling modtaget Indtrykket af en dybt rodfæstet Lidenskab. Skønt hun i Forvejen gennem Ivan havde hørt noget om de Forhold, han berørte, maatte hun et Par Gange i Forbavselse se op paa ham og forvisse sig om, at det virkelig var det samme Menneske, der kort forinden i barnlig Kaadhed havde fanget Sommerfugle i sin Hat. Saa ærligt og uudslukkeligt hendes eget Had til Kristendommen var, blev hun næsten skræmmet af den dystre Hævngerrighed, han aabenbarede med sine Ord. I sin mosaiske Ærefrygt for Hjemmet og Slægten stødtes hun desuden tilbage af hans Oprør mod Forældrene og saaredes navnlig af den fuldkomne Ufølsomhed, hvormed han omtalte Faderens langvarige Sygdom og nærforestaaende Endeligt. Hun var tilsidst ikke fri for at blive lidt uhyggelig tilmode ved at sidde ene med ham midt i den store, mørke Skov. Hun mindedes pludselig den vilde Røver-Præst af hans Slægt, som Eybert engang havde fortalt om, og følte det som en Befrielse, da der hørtes Stemmer inde fra Tykningen og de andre kom tilbage.

Hun havde siden den Dag haft en dyb Medfølelse for Per men samtidig en forøget Rædsel